

TRANSFIGURACIÓ DEL SENYOR

per JEAN CORBON,
prevere grecocatòlic

Si sabéssim reconèixer el do de Déu, si fóssim capaços d'esbalair-nos, com el pastor Moisès, davant de tots els esbarzers incandescents als marges dels nostres camins, comprendríem que la transfiguració del Senyor —la nostra— comença amb una certa transformació de la nostra mirada. Fou la mirada dels apòstols la que fou transfigurada; el Senyor roman sempre el mateix.

La quotidianitat de la nostra vida, trivial i, alhora, extraordinària, llavors revelaria la seva profunditat enlluernadora. El món sencer és una bardissa incandescent, tot ésser humà —sigui quina sigui la impressió que ens causa— és aquesta profunditat de Déu. Tot esdeveniment porta un raig de la seva llum. Nosaltres, que hem après avui a mirar tantes coses, hem après les dades elementals del nostre ofici d'éssers humans? Vivim, en efecte, segons la mesura de l'amor, però estimem segons la mesura del que veiem. No obstant, en la transfiguració la nostra visió participa del misteri, i això fa que l'amor estigui en condicions de brollar dels nostres cors com foc que sense consumir escalfa, i així ens pot ensenyar a viure.

Ens cal passar de la somnolència de què parla l'evangeli a l'autèntica vetlla, a la vigilància del cor. Quan ens desvetllem ens serà donada l'alegria inesgotable de la creu. En veure, finalment, en la fe, l'home en Déu i Déu en l'home —Crist— serem capaços d'estimar i l'amor s'alçarà victoriós sobre tota mort.

El Senyor es va transfigurar mentre pregava; també nosaltres serem transfigurats únicament en l'oració. Sense una oració continuada, la nostra vida queda desfigurada. Ser transfigurats és aprendre a veure la realitat, és a dir, veure el nostre Déu, veure Crist amb els ulls oberts de bat a bat. Certament, en aquest món de bojós sempre tindrem necessitat de tancar els ulls i les oïdes per tal de recuperar un cert silenci. Ens cal, és com una espècie d'exercici per la vida espiritual. No obstant, la vida, la que brolla, la vida del Déu vivent, consisteix a contemplar-lo amb els ulls oberts. Ell està en l'home, nosaltres estem en ell. Tota la creació és l'esbarzer incandescent de la seva parusia. Si nosaltres esperéssim amb amor la seva vinguda, impulsariem de manera molt diferent el nostre servei en aquest món.